

FARSKÝ LIST

14.september – 20.september 2026, číslo 662
Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301
Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

Keď sa ti už ani radosť nežiada...

Nie je to radosť... nie je to smútok... je to... je to hesychia. Pokoj. Zdroj sily. Základ blaženosti. Konanie v hlbokom pokoji. Pokoj v intenzívnom konaní. Je to... čosi jedinečné. Ťažko opísateľné. Za hranicu smútkov a radostí a ostatných pocitov a nálad a zážitkov "začiatočníka". Stav, v ktorom akoby sa všetko stávalo jedným a súčasne ničím. Smútok už nemá miesto, lebo sme boli vykúpení. Ale ani radosť sa už nežiada, skôr akoby unavovala, podobne ako nadšenie a iné veci. Miesto toho všetkého nastupuje ten istý Pokoj, ovocie spásy. Boží Život. Božie synovstvo. Lebo kto uniká pred smútkom alebo kto túži po radosti, ešte nie je dokonalý. Dokonalý nerobí ani jedno, ani druhé, lebo jedno aj druhé je už "za ním". Je "za tým". Vstúpil do sveta, o ktorom sa svetu ani nesníva.

Kde si vyberieš svoju odmenu?

Podobenstvo o Lazárovi má dve zaujímavé miesta. Prvým je meno: Lazár. Hebrejsky: Eleazár. Meno, ktoré má súvis s Abrahámom, pretože "damašský Eleazár" by bol dedičom Abraháma, keby niet Izáka. Teraz ale tento pohan, narodený mimo Prisľúbenia, je v lone Abraháma - čo je narážka na syna Izáka, ktorý takto ako syn a dedič odpočíval v lone svojho otca. Cudzinec sa nakoniec dedičom stal. Druhým je Abraháмова veta, že boháč dostal, doslova vybral si svoje dobro už teraz - a preto do Večnosti odchádza ako žobrák. Zatiaľ čo Lazár si to dobré vybral až potom a ostalo mu to už naveky! Nebo. Viera v Nebo. A rozhodnutie zvoliť si Nebo! Ježiš vytrvalo opakuje, že na svete sú dva druhy ľudí: Tí, ktorí si svoje dobro vyberajú teraz: Pohodlie pred prenasledovaním, uznanie a sláva od ľudí za vonkajšiu zbožnosť pred odmenou Otca v skrytosti. Pohodlie zakopaného talentu pred

námahou obchodovania. Pozemské poklady pred pokladmi v Nebi. Tí všetci investujú svoj čas, schopnosti, sily a prostriedky do svetských vecí - a svoju odmenu dostávajú, vyberajú si ju už tu a teraz. A pred Bohom ostávajú chudobní... A potom tí, ktorí odkladajú svoje uspokojenie na neskôr, lebo doma sú v Nebi a tu sú cudzinci: Tu znášajú páľavu dňa, námahu znásobovania mín a talentov, investujú do pokladov v Nebi, znášajú pre Nebo a Božie Dielo prenasledovanie, ba aj smrť. A keď skončí ich šichta na zemi, odchádzajú do Večnosti, aby tam naveky užívali ovocie svojej investície. Je to presne ako v podobenstve o talentoch: Dvaja sa namáhali, kým bol pán preč - aby potom vošli do jeho pokoja a radosti a ostali s ním už navždy. A tretí, tretí si vybral svoj diel leňošenia a odpočinku hneď, kým bol pán preč - aby po jeho návrate bol poslaný späť robotovať medzi otrokov a ostal tam už naveky. Každý, ako a kedy si svoju odmenu vybral. No, nepremrhali sme náhodou svoj doterajší život? Nevybrali sme si náhodou svoju odmenu už tu a teraz, keď sme svoje sily, čas, schopnosti, peniaze investovali do vecí sveta - a namiesto nasledovania Krista, namáhania sa, pracovania, trpenia spolu s Ním sme sa uspokojili s tým, že sme sa pomodlili a zašli si do kostola na omšu? Možno je naozaj čas na hlboké pokánie!

Zriechnuť sa všetkého - tvrdý nárok, alebo neoceniteľný dar?

Ježiš hovorí, že "ani jeden z vás, ak sa nezriečne všetkého, čo má, nemôže byť mojim učeníkom" (Lk 14, 33). Je to požiadavka, neslýchaná a tvrdá? Alebo naopak, dar a cesta k plnému životu? Lebo ak sa pozrieme na Ježiša... jestvuje niečo, čoho by sa takto musel vzdať? Je naviazaný, závislý na niečom? "Lišky majú svoje skrýše a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka

nemá kde hlavu skloniť" (Mt 8, 20). Moc, sláva, majetok, bohatstvo, jedlo či pitie? Toto všetko Mu Diabol na púšti ponúkol a toto všetko Kristus odmietol ako niečo, po čom ani trochu netúži - dokonca ani po štyridsiatich dňoch hladovania, zimy a horúčosti, spánku na tvrdej skale a úplnej samoty. Ako by sme Ho mohli nasledovať, ako by sme mohli žiť, čo žije On, keby sme neboli rovnako slobodní od všetkého? Táto sloboda od všetkého je podstatným prvkom Blaženosti Neba. Lebo ak by sme Ježiša nasledovali s rozpolteným "nečistým" (nie jednoduchým) srdcom, plní strachu a obáv a navzájom si odporujúcich žiadostí - "lebo telo si žiada, čo je proti duchu, a duch, čo je proti telu" (Gal 5, 17) - ako by sme takto rozorvaní mohli mať radosť z tohto nasledovania, ako by sme mohli zažívať Pokoj takéhoto života? Veď by sa nám stal peklom - vlastne, on sa aj v praxi stáva, keď ľudia, zoči-voči tomuto pozvaniu k Božej svätosti úpia a nariekajú, lebo im tento nebeský život pripadá ako niečo extrémne ťažké a náročné, ba priam nemožné, a oni pred ním s výhovorkami unikajú? Ježiš nám hovorí, že môžeme byť rovnako slobodní od všetkého, žiť rovnakú slobodu a bezstarostnosť, ako On: "Nebudte ustarostení o svoj život, čo budete jesť, ani o svoje telo, čím sa zaodujete. Či život nie je viac ako jedlo a telo viac ako odev? ... Preto nebudte ustarostení o zajtrajšok; zajtrajší deň sa postará sám o seba" (Mt 6, 25.34). "Váš nebeský Otec predsa vie, že toto všetko potrebujete." (Mt 6, 32). Ježiš hovorí, že otrok nemôže žiť život syna. Iba slobodný môže žiť Život slobodného Boha! Preto lakonicky konštatuje, že bez tejto slobody nemôžeme, nemáme najmenšiu šancu učiť sa od Neho tomuto blaženému a šťastnému Životu, pretože táto sloboda od všetkého je jeho podstatnou súčasťou a podmienkou. A to radostné na tom je, že v Ňom naozaj takto slobodní byť môžeme. Áno, ak uveríme, môžeme!

Je bezohľadnosť znakom svätosti?

Existuje bezohľadnosť diabolská. Akurát, že keď sa na takéhoto bezohľadného človeka pozriete,

zistíte, že v skutočnosti berie ohľady, ba viac, je otrokom množstva ohľadov a neustále rieši peniaze, to, ako sa k nemu iní chovajú, ako na neho hľadia, aký je v porovnaní s nimi... Skutočná bezohľadnosť - to je stav dokonalosti. Stav, v ktorom sme, čím sme, pretože tým naozaj v Bohu sme. Žijeme ako žijeme a čo žijeme, lebo je to Boží Život, ktorý sme prijali. A konáme, čo konáme, lebo je to to, čo práve byť vykonané má, čo je dobré a správne a konáme to tak sami od seba. A v ničom nehľadáme, neriešime, ako by sme sa mali správať vzhľadom na mienky, názory, predstavy, očakávania druhých. Sme slobodní. Slobodní byť dokonalí. Alebo inak, kde iní riešia, ako a čo by mali urobiť, aby sa zachovali ako kresťania a aby splnili nejaké predstavy iných o tom, že ako by sa mal kresťan správať, tak takýto človek prosto týmto všetkým je bez toho, aby čokoľvek z tohto riešil. Neberie ohľady na nič z tohto a miesto toho slobodne a úplne prosto iba týmto všetkým naozaj je. Ako na jednom mieste hovorí o tejto bezohľadnej slobode Apoštol, že "mne naozaj málo záleží na tom, či ma súdite vy alebo iný ľudský súd. Ani sám seba nesúdim" (1 Kor 4, 3). Svätosť a jedine svätosť je tak jediná úplne a dokonalo bezohľadná. Nemusí brať ohľady na nikoho a na nič a môže konať dobro a milovať a žiť slobodu bez akýchkoľvek ohľadov na kohokoľvek a čokoľvek, pretože berie ohľad iba na Jediného, na Boha. "Chcem si teraz nakloniť ľudí alebo Boha? Alebo sa usilujem páčiť sa ľuďom? Keby som sa ešte chcel páčiť ľuďom, nebol by som Kristovým služobníkom" (Gal 1, 10), hovorí k tomu Apoštol. Takýto človek vie, kto je - a preto nemusí neustále uvažovať, ako sa správať, aby sa nejako tak javil navonok, ani sa pozeráť do očakávaní a predstáv ľudí okolo, aby v nich ako v nejakom zrkadle hľadal, akým by ako kresťan byť mal. A ako tak nad tým rozmýšľam, takýto človek je naozaj ako dieťa, ktoré žije a koná spontánne, slobodne, bez toho, aby poznalo a prijalo na seba dospelácke putá a reťaze všetkých týchto

ohľadov z túžby po ich uznaní a schválení, z túžby javiť sa!

Môj Boh je kuchynský Boh!

Chcem tým povedať, že aj samého Krista, Boha, nájdeme skôr v kuchyni, kde prostí ľudia prosto žijú, či na dvore s deťmi, ktoré sa tam hrajú, než v katedrále, kde sa slávia vznešené a vážne obrady uprostred sviec a rúch. Teda, pochopme to správne: Aj Boh chodí do kostola na svätú omšu. Hej, presne tak! A tam, spolu so svojimi bratmi a sestrami, so svojimi deťmi, slávi Tajomnú Večeru svojej Eucharistie. A je to veľmi podobné, ako keď iné rodiny sa takto zídu, aby oslávili narodeniny alebo meniny niektorého svojho člena. Ale oslava skončí a oni sa vrátia späť k bežnému životu. A v tomto bežnom, všednom živote rodinou naozaj sú a rodinný život naozaj žijú. Podobne Ježiš príde s nami do kostola, aby s nami oslávil Eucharistiu, aby s nami stoloval. Ale potom spolu s nami z kostola aj odíde - a tam, za bránami, začína skutočný život a skutočné spoločenstvo. Tam s nami (a my s Ním) skutočne žije, skutočne pracuje, skutočne zdieľa Seba samého. V Eucharistii to slávime. Ale tu to žijeme. A tak ak by sme s Kristom boli len na oslave v kostole, ale neboli s Ním potom v onej "kuchyni" a na onom "dvore", na "statku" tohto sveta, kde sa žije život a konajú jeho skutky, potom by sme neboli domáci, ale cudzinci. Kto nie je s Ježišom v halene a montérkach, ako by s Ním mohol byť v skvostnom rúchu a sviatočnom obleku slávenia?

Byť srdcom v Nebi, inak to nejde...

Oná "svätá bezohľadnosť" (XXV/4) je nemožná bez toho, aby sme mali onen "pevný základ na skale", o ktorom Ježiš hovorí. Tým základom je to, že "už sme vzkriesení", ako hovorí Apoštol, "už sme prešli zo smrti do Života", ako pred ním usiľuje Ježiš. Znamená to, že srdcom už teraz skutočne a opravdivo žijeme v nebi, hoci telom ešte na zemi (ako hovoril sv. Ján Bosco). Sme už v Nebi, pretože je v nás Duch Svätý a vylieva v nás Boží Život - Božiu lásku. A sme v Nebi, pretože my sami sme toto pozvanie prijali: Boh

je náš Otec, a to skutočne, naozaj. Je na našej strane tak, že viac už to možné nie je. Dal a poslal svojho Jednorodného Prvorodeného, aby nás zachránil, keď sme sa ocitli v nebezpečenstve smrti. Sme Jeho synovia a dcéry, skutočne, naozaj. Sme bratia a súrodenci Krista, ktorý dal za nás svoj život, a sme nimi skutočne a naozaj. Žijeme v istote detí Boha a žijeme úplne samozrejme život a vzťahy detí Boha, pretože nimi proste skutočne sme. Len žijeme, čím sme. A tak skutočne už sme v Nebi. Žijeme slobodu detí Boha, lebo už sme vykúpení. Slobodu hesychie, lebo už tu, na zemi, doma nie sme. Už nepatríme svetu a svet nad nami už nemá viac moci, než má dažď nad sklenenými tabľami v okne, po ktorých bezmocne steká bez toho, aby s ním sklo nejako zápasilo, či dokonca s dažďom prehrávalo Toto je základ, vybudovaný na Skale, ktorou je Kristus: Kto si? Kde si doma? Kam patríš? A jeho výsledkom je, že náš život sa už neodvíja od pieskov sveta, ktoré nami zmietajú sem a tam, ale je na celom svete nezávislý a bez svetských ohľadov sme, čím sme a žijeme, čo žijeme a konáme, čo konáme, lebo stojíme na duchovnej Skale, ktorou je Kristus, Boh a naše Božie synovstvo, mocou ktorého už teraz žijeme srdcom v Nebi. Skutočne a naozaj!

Ako Boh sme vtedy, keď nás poháňa už len jediný motív: láska

Kedy sme ako Boh? Ako deti? Jednoduchí a čistí srdcom? Myslím, že je to vtedy, keď sa jediným motívom nášho konania a života stane prosto... láska. Tak ako u Boh. Ak by sme sa Ho opýtali, prečo kvôli nám sa stal človekom a prečo vzal na seba naše viny a bolesti a všetko toto - tak by nám odvetil: Lebo vás mám rád! To je všetko. Nie, nemusíte si to najprv zaslúžiť. Nie, nebudem vás súdiť a odháňať a odsudzovať. Nie, nemusíte ma najprv uprosiť, aby som sa nad vami zmlieval. Nič z toho. Urobil som to, lebo vás mám rád. Lebo vás milujem. Áno, všetkých. Bez ohľadu na to, akí ste. Áno, aj zlých. Každého rovnako. Tak som sa rozhodol. To je všetko. Nie je v tom žiadna kľučka, ťiadne

"ale", nič bočné, nijaký skrytý bočný úmysel ani zámer, nie je v tom žiaden zisk, nič. Len láska. Urobil som to, lebo vás mám rád. Chcem byť s vami v Nebi, lebo vás mám rád. Nič viac v tom nie je. Myslím, že podobnými Bohu sa stávame vtedy, keď aj u nás ostane už len tento jeden motív, keď všetko v kresťanstve robíme už len prosto z tohto jediného dôvodu: Máme radi Boha. Máme radi ľudí. Už neriešime seba, už ani neriešime spásu, ani nejakú "odmenu v Nebi". Ani na to už nemyslíme. Máme radi, skutočne radi, ľudia aj Boh sú nám drahí a záleží nám na nich, zaujímame sa o nich, celým srdcom. Toto je jednoduché, nerozdelené srdce - také, aké má Boh. Toto znamená, byť ako dieťa - v úplnej a prostej jednoduchosti, bez čohokoľvek postranného a komplikovaného. Ako s tým začať? Najprv vierou - že sme takto Bohom milovaní a prijímaní a preto užn da

nemusíme zaoberať sebou a riešiť seba, nie, ani vlastnú spásu nie. A potom sa rozhodnúť, že chceme takto začať žiť. Láska aspoň na začiatku je rozhodnutie. Odpútať pozornosť od seba, a začať sa skutočne pozeráť na druhých, na ľudí, na Boha. Všímať si ich - bez súdenia. Pozeráť sa na nich - s pochopením. Zaujímať sa o nich. Učiť sa, rozhodnúť sa mať ich rád. Služob im. V slobode Neba, čiže v slobode hesychie. V zásade to je prechod to sveta vecí a vlastníctva do sveta ľudí a vzťahov. To sveta Ega a sebeckta do sveta záujmu, priateľstva, prosto lásky. Je to úplne nový spôsob, model života: Prostý, bez záľudností a zložitosti. Život, kde v strede sú ľudia, nie veci. Život bez Ega a jeho bičov. Boží Život. Žitý sám zo seba - z Boha a v Bohu v nás. Vo svete, ale už nie zo sveta, podľa sveta ani pre svet.

	Čičava	Komárany	Memík
Po 14.9.	Povýšenie úctyhodného a životodarného Kríža nad celým svetom		Veľký sviatok Myrovanie Zdržanlivosť od mäsa
	19.00 *ZBP Dávid Nemčík	17.30 UD1	16.00 *za farnosť
Ut 15.9.	Pamiatka Spolupracujúcej Bohorodičky Poprazdenstvo povýšenia životodarného Kríža		
St 16.9.	Svätá všechválna veľkomučenica Eufémia		
		18.00 +Helena, Jozef, Ján, Gita (r.Kosturová) + panych.	
Št 17.9.	Svätá mučenica Sofia a jej dcéry Viera, Nádej a Láska		
	18.00 +Ján, Ján, Anna, Mária (r.Janočková)		
Pi 18.9.	Náš prepodobný otec Eumenios Divotvorca		Zdržanlivosť od mäsa
		18.00 +Mária (r.Semjanová)	
So 19.9.	Sobota po Povýšení; svätí mučeníci Trofim, Sabbatios a Dorymedont		
Ne 20.9.	Nedela po Povýšení Sedemnásť nedeľa po Päťdesiatnici Svätý veľkomučeník Eustatios a spoločníci		Zbierka Katechizácia a katolíckej školy
	9.15 *za farnosť	7.30	11.00

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete

Pozývame deti a rodičov prihlásiť sa na prípravu na Prvú svätú spoved' a slávnostné sväté prijímanie.

15.9. je archieparchiálna púť do Máriapocse do Maďarska.